

Čert a Káča – pokračování

Pohádková próza

Pavel Kostka PPKPP

Čert a Káča – pokračování

Žánr: Pohádková próza

Autor: Pavel Kostka – PPKPP

Rok vydání: 2026

Pokračování inspirované pohádkou Boženy Němcové *Čert a Káča*. Toto dílo není dílem původní autorky.

ISBN - 978-80-909910-6-4

Právní ujednání

Tato kniha je autorským dílem **Pavla Kostky (PPKPP)** a je chráněna právními předpisy České republiky a mezinárodními úmluvami o ochraně autorských práv.

Veškerý text, názvy kapitol, struktura příběhu, originální postavy, motivy, dialogy a celkové literární zpracování jsou duševním vlastnictvím autora. Jakékoli neoprávněné užití tohoto díla, zejména rozmnožování, šíření, kopírování, digitalizace, převod do jiných médií, ukládání do databází nebo veřejné zpřístupňování bez předchozího písemného souhlasu autora, je zakázáno.

Toto dílo je **volně inspirováno pohádkou Boženy Němcové „Čert a Káča“**, avšak **není dílem původní autorky**, ani jejím pokračováním ve smyslu autorského práva. Všechny nové postavy, dějové linie, motivy a literární prvky jsou originální tvorbou autora.

Jakákoli podobnost s jinými literárními díly, skutečnými osobami či událostmi je čistě náhodná.

Čtením této knihy souhlasíte, že budete respektovat autorská práva a nebudete dílo šířit nebo upravovat bez souhlasu autora.

Anotace: Čert a Káča – pokračování

Káča se vrátila z pekla jako dívka, která se nebojí ani čerta, ani osudu. Jenže svět se mezitím změnil. Prameny ztrácejí hlas, staré smlouvy se rozpadají, v kraji se objevují bytosti z jiných světů a lidé zapomínají naslouchat tomu, co je drží pohromadě. Káča, Jirka a celá vesnice jsou postaveni před zkoušky, které neřeší síla, ale odvaha, důvěra a schopnost vidět dál než na práh vlastního domu.

Příběh navazuje na klasickou pohádku Boženy Němcové, ale rozvíjí ji do nového, bohatšího světa plného rituálů, prastarých bytostí, zkoušek srdce, moudrosti i naděje. Každá kapitola přináší nový úkol, nové tajemství a nové pochopení toho, že rovnováha mezi lidmi, přírodou a neviditelnými silami je křehká a přesto pevná, když se o ni pečuje.

Čert a Káča – pokračování je pohádková próza o odvaze obyčejných lidí, o síle společného hlasu a o tom, že i malý čin může změnit celý kraj. Je to příběh o tom, že konec je vždy začátkem něčeho nového.

Obsah

Čert a Káča – pokračování

Autor: Pavel Kostka – PPKPP

Právní ujednání

Anotace: Čert a Káča – pokračování

Kapitola 1: Návrat do vesnice

Kapitola 2: Když stromy mluví

Kapitola 3: Hlas pod hladinou

Kapitola 4: Návrat stínu nad poli

Kapitola 5: Zkouška ohněm

Kapitola 6: Vítr a slova

Kapitola 7: Most mezi světy

Kapitola 8: Stříbrný stín nad horou

Kapitola 9: Tajemství v kameni

Kapitola 10: Kolo osudu

Kapitola 11: Píseň kořenů

Kapitola 12: Noc ozvěn

Kapitola 13: Putování za světlem

Kapitola 14: Hlasy z hlubin

Kapitola 15: Zkouška srdce

Kapitola 16: Zkouška věrnosti

Kapitola 17: Zkouška naděje

Kapitola 18: Zkouška moudrosti a ticho knih

Kapitola 19: Most ticha a hlasu

Kapitola 20: Konec a nový začátek

Epilog

Poděkování čtenářům

Doslov autora

Kapitola 1: Návrat do vesnice

Káča se vrátila, čerstvá od smíchu, s očima jako uhlíky, s vlasy rozčuchanými od větru a s krokem, který hlásal, že svět je pořád ještě její jeviště. Vesnice ji přivítala jako bouři, sousedé se zastavovali v polích, ženy odkládaly hrnce, muži zvedali klobouky, a děti běžely, aby spatřily tu, která si troufla na peklo a vrátila se s písní na rtech. Káča však nepřišla jen tak, aby se chlubila, přišla s úmyslem, který jí v srdci rostl jako semínko v teplé hlíně.

Dům, kde bydlela s mamkou, stál na svém místě, starý, ale pevný, s prahy, které znaly kroky mnoha generací. Mamka ji přivítala s rukama v bok, s očima, které se smály, a přitom se trochu bály, že ta její dcera zase něco vyvede. Káča se sklonila, políbení bylo rychlé, a pak vyprávěla, a vyprávěla tak, že i staré hodiny v koutě naslouchaly.

Vyprávěla o pekle, o čertovi, který měl vousy jako košťata, o ohni, který pískal, a o tom, jak se mu vysmála, jak mu ukázala, že lidská drzost a důvtip jsou mocnější než čertovy triky. Ale nejvíc vyprávěla o tom, co viděla mezi lidmi, když se vrátila, o tom, jak se strach a smích mísí, jak se z malých křivd rodí velké příběhy, a jak je potřeba, aby někdo, kdo umí mluvit nahlas, postavil věci na pravou míru.

Vesnice však nebyla jen místem, kde se slaví vítězství, vesnice měla své starosti, a ty se neptaly, zda je Káča připravená. Pole byla suchá, studna v dolíku se zmenšovala, a lidé šeptali o tom, že les, který dříve dával houby a byliny, nyní šumí jinak, jako by v něm někdo přemýšlel o změně. Starý mlynář, který znal víc než jen mlýn, řekl, že v noci slyšel kroky, které nebyly lidské, a že stromy si šeptají jména, která nikdo z nich nezná.

Káča naslouchala, a v jejím nitru se zrodilo nové odhodlání. Nechtěla být jen dívkou, která porazila čerta v tanci, chtěla být někým, kdo umí naslouchat, kdo umí zasáhnout, když je třeba. Vzala tedy košík, přidala do něj chleba, sýr, a bylinky, které mamka sušila na okně, a vydala se do lesa. Lidé se divili, proč jde sama, proč bez muže, proč s takovým výrazem v očích, ale Káča se usmála, a to usmání bylo jako pozvánka, která nevyžadovala odpověď.

Les ji přijal jako starého známého, stíny se skláněly, ptáci přestali zpívat, a cesta se zdála být delší, než si pamatovala. Uprostřed lesa stála

chaloupka, malá, s komínem, z něhož se linul dým, a u chaloupky seděla postava, která nebyla ani zcela lidská, ani zcela čertovská. Měla oči jako dvě jiskry, a v rukou držela loutku z dřeva, kterou hladila, jako by byla živá.

To byla Baba, stará moudrá žena, která znala byliny, a která uměla mluvit s kořeny. Baba se usmála, a v tom úsměvu bylo něco, co Káču uklidnilo. Povídaly si dlouho, o počasí, o lidech, o tom, jak se svět mění, a Baba nakonec řekla, že v lese se něco probouzí, něco, co není ani zlé, ani dobré, něco, co hledá své místo. Řekla také, že čert, kterého Káča potkala, nebyl sám, že peklo má své cesty, a že někdy i čerti hledají, co ztratili.

Káča se zamyslela, a pak se zeptala, co může udělat. Baba položila loutku na stůl, a řekla, že je třeba najít rovnováhu, že někdy se zlost a strach rodí z nedorozumění, a že je potřeba, aby někdo, kdo zná lidský jazyk, mluvil s těmi, kdo mluví jinak. Káča přikývla, a v jejím srdci se zrodil plán, který byl prostý, a přitom odvážný.

Vrátila se do vesnice, a první, koho navštívila, byl mlynář. Mluvila s ním o tom, co slyšela, a mlynář, který měl v sobě kus staré moudrosti, řekl, že je třeba svolat lidi, aby si vyměnili příběhy, aby se přestali bát toho, co neznají. Káča svolala shromáždění, a lidé přišli, někteří s obavami, jiní s nadějí. Káča stála uprostřed, a mluvila tak, jak mluvila vždy, bez obalu, s humorem, a přitom s vážností.

Řekla, že les není nepřítel, že čerti nejsou jen zlí, a že někdy stačí naslouchat, aby se zjistilo, co je třeba změnit. Lidé se smáli, a pak se zamysleli, a nakonec se rozhodli, že pošlou skupinu do lesa, aby zjistila, co se děje. Mezi nimi byl i Jirka, mladý pastýř, který Káču miloval, a který se nebál jít tam, kde bylo třeba.

Skupina vyrazila za svitu měsíce, s pochodněmi, s písni, která měla zahnat strach. Les je přijal, a stíny se stáhly, jako by poslouchaly. A pak, u starého dubu, se objevila postava, která nebyla ani zcela čert, ani zcela člověk. Měla rohy malé jako větvičky, a oči, které se leskly jako kapky rosy. Mluvila hlasem, který zněl jako vítr v trávě, a řekla, že hledá domov, že byla vyhnána z míst, kde byla dříve vítána, a že teď bloudí, protože nikdo neví, jak s ní mluvit.

Káča se postavila blíž, a místo aby křičela, nebo se bála, začala vyprávět příběh. Vyprávěla o tom, jak se lidé smějí, jak se hádají, jak zapomínají,

a jak někdy stačí jeden úsměv, aby se svět změnil. Postava naslouchala, a v jejích očích se objevila změna, jako když se mraky rozestoupí. Nakonec se postava sklonila, a podala Káče malý dar, kousek dřeva, který voněl po dešti, a řekla, že pokud lidé budou naslouchat, les zase dá to, co dříve dával.

Skupina se vrátila do vesnice s dárkem, a lidé, kteří dříve šeptali o strachu, nyní mluvili o naději. Káča stála u prahu svého domu, a dívala se na hvězdy, které se zdály být blíž než obvykle. Věděla, že to, co začala, je jen začátek, že před ní leží cesta dlouhá jako řeka, a že bude třeba odvahy, důvtipu, a někdy i trochy drzosti, aby se věci napravily.

A tak skončila první kapitola jejího nového příběhu, příběhu, který nebyl jen o tom, jak porazit čerta v tanci, ale o tom, jak mluvit s tím, co neznáme, jak hledat rovnováhu mezi lidmi a lesem, mezi smíchem a strachem. Káča si lehla, a usnula s úsměvem, protože věděla, že zítra přijde další den, a s ním další úkol, další setkání, a další příležitost ukázat, že lidské srdce je silnější než jakýkoli čert, když je otevřené, a když umí naslouchat.

Kapitola 2: Když stromy mluví

Ráno přišlo pomalu, jako by se probouzel celý svět opatrně, aby nevyplašil to, co se v noci usadilo v korunách stromů. Káča otevřela oči a ucítila vůni vlhkého sena, vůni, která v ní vždy probouzela chuť do práce i chuť do smíchu. Venku se ozývaly hlasy, ne však jen lidské, bylo to šumění listí, které znělo jako rozhovor, a Káča věděla, že to není obyčejný den. Vzala si šátek, přehodila přes rameno košík, a vyšla ven, protože cítila, že dnes bude třeba víc než jen odvahy, dnes bude třeba naslouchat.

Na návsi se shromáždili lidé, někteří s obavami, jiní s očekáváním, a mezi nimi stál i Jirka, s rukama od mléka, s úsměvem, který se snažil být klidný, a přitom v něm bylo cosi, co naznačovalo, že i on cítí změnu.

Mlynář, který měl vždycky v očích jiskru staré moudrosti, držel v ruce kus dřeva, který našel u potoka, a tvrdil, že v něm slyšel tlukot, jako by někdo klepal na dveře. Lidé si vyměňovali pohledy, a Káča věděla, že je čas jednat, že slova musí přejít v činy, a činy v příběhy, které se budou vyprávět dál.

Rozhodli se, že vyrazí do lesa ve větším počtu, aby nikdo nebyl sám, a aby strach, který se plížil mezi stromy, neměl šanci se rozrůst. Káča vedla skupinu, její krok byl pevný, a přitom lehký, jako by tančila i když šla, a lidé za ní šli s písní, která měla zahnat tmu. Cesta vedla kolem polí, kde se objevovaly první zelené výhonky, a kolem potoka, který zpíval svou starou píseň. Všude bylo cítit, že příroda dává znamení, a že někdo nebo něco čeká, až mu někdo porozumí.

Když vstoupili do lesa, vzduch se změnil, byl chladnější, a přitom plný vůní, které se nedaly popsat slovy. Stromy se skláněly, jako by vítaly hosty, a stíny se protahovaly do tvarů, které připomínaly tváře. U starého dubu, který stál jako strážce, se skupina zastavila, a ticho, které nastalo, nebylo prázdné, bylo plné očekávání. Najednou se ozvalo tiché šustění, a zpoza kmene vyšla postava, která vypadala jako z listí a mechu, její vlasy byly spletené z lišejníku, a oči měla hluboké jako lesní jezírko.

Byla to bytost, která se představila jako Strážce kořenů, a mluvila hlasem, který zněl jako kapky deště na střeše. Řekla, že les je rozrušen, že v jeho nitru se probudily staré věci, které lidé zapomněli pojmenovat,

a že ty věci hledají své místo. Mluvila o tom, jak se v posledních letech měnila půda, jak se měnily cesty, a jak se někdy i dobré úmysly mohou zvrtnout, když se zapomene na rovnováhu. Lidé naslouchali, a v jejich očích se mísily lítost a odhodlání.

Káča se postavila blíž, a místo aby se bála, začala vyprávět. Vyprávěla o tom, jak lidé pěstují pole, jak staví domy, a jak někdy zapomínají, že les není jen dřevo a houby, ale domov pro mnoho hlasů. Mluvila o tom, jak čert, kterého potkala, byl zmatený, protože i on hledal něco, co ztratil, a že někdy se zlo rodí z nepochopení. Strážce kořenů naslouchal, a v jeho očích se objevilo porozumění, jako by Káčina slova byla klíčem, který odemyká staré dveře.

Pak přišel okamžik, který nikdo nečekal, ozvalo se praskání větví, a z houští vyběhla skupina malých stvoření, která vypadala jako skřítkci, a přitom měla v sobě cosi divokého. Byla to stvoření, která žila na okraji lidského světa, a teď byla vyplašená, protože jejich útočiště bylo narušeno. Některá z nich měla rány, jiná byla zmatená, a Káča cítila, že je třeba jednat rychle, aby se zranění zahojila, a aby se strach nepřeměnil v hněv.

Káča rozdala chléb a sýr, a mluvila s nimi jako s lidmi, protože věděla, že laskavost mluví všemi jazyky. Skřítkci se pomalu uklidnili, a jeden z nich, malý a šedivý, přinesl Káče drobný amulet z kůry, který měl na sobě vyrytý symbol, který nikdo z lidí neznal. Řekl, že amulet je kousek staré smlouvy, kterou lidé zapomněli, a že pokud se smlouva obnoví, les zase začne dávat to, co dával dříve. Lidé se podívali na sebe, a v jejich tvářích se zračilo, že chápou, že je třeba něco vrátit, něco napravit.

Rozhodli se, že obnoví staré rituály, ne proto, že by se báli magie, ale proto, že rituály byly způsobem, jak si lidé připomínali, že nejsou sami na světě. Mlynář navrhl, aby každý přinesl něco, co mu patří, a položil to u dubu jako dar, a Strážce kořenů slíbil, že dar přijme, pokud bude dán s úctou. Káča přinesla svůj šátek, mamka položila sušené bylinky, Jirka přinesl svůj nůž, který mu dal otec, a ostatní přinesli semena, kousky látky, a malé sošky, které měly pro ně zvláštní význam.

Když dary ležely u kořenů, Strážce kořenů začal zpívat, a jeho zpěv byl jako vítr, který hladí pole. Zpěv se rozlil lesem, a stromy se zdály být blíž, jejich větve se skláněly, jako by přijímaly nabídku. A pak se stalo něco, co nikdo nečekal, země pod nohama se jemně zavlnila, a z hlubin

vytryskl pramínek vody, čistý a chladivý, který se stočil do nového potůčku. Lidé se radovali, a skřítci tančili, a Káča cítila, že se něco vrátilo, něco, co bylo ztracené.

Večer se vrátili do vesnice, unavení, ale srdcem lehkým, protože věděli, že udělali krok správným směrem. Káča seděla u ohně, a poslouchala, jak lidé vyprávějí, jak se les usmál, a jak voda znovu našla cestu. V tom vyprávění bylo cosi, co se nedalo vyjádřit slovy, bylo to porozumění, které se rodí, když lidé a příroda najdou společný rytmus. Jirka se posadil vedle ní, a jejich ruce se setkaly, a v tom doteku bylo ticho, které mluvilo víc než slova.

Káča věděla, že to, co začali, není konec, že před nimi leží mnoho práce, a mnoho zkoušek, ale také věděla, že když lidé budou naslouchat, a když budou jednat s úctou, dokážou napravit to, co bylo narušeno. Usnula s pocitem, že svět je křehký, a přitom silný, že v něm žijí hlasy, které je třeba slyšet, a že její místo je tam, kde se mluví pravda, a kde se dělají skutky, které mají smysl.

A tak skončila druhá kapitola, dlouhá jako cesta, která vede mezi stromy, a přitom krátká jako okamžik, kdy se voda dotkne kamene, a změní jeho tvář. Káča spala, a v jejím snu se les usmíval, protože věděl, že našel spojence, a že příběh, který začal tancem s čertem, teď pokračuje v tichu, v naslouchání, a v malých činech, které mění svět.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čert a Káča – pokračování.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.